

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

Ławnik SN Marek Molczyk

Protokolant Kamila Zacharz

przy udziale prokuratora Sławomira Zajlera - Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego,
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na rozprawie w dniach 20 listopada 2025 r. oraz 26 listopada 2025 r.,

odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego od postanowienia Sądu Najwyższego Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. I ZSK 11/22, w sprawie prokuratora X. Y.

na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze

postanowił:

1. uchylić zaskarżone postanowienie i postępowanie w sprawie prokuratora X. Y. umorzyć;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

Tomasz Demendecki Marek Siwek Marek Molczyk

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2021 r. p.o. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego Joanna Komolka skierowała do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wnioski o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w [...] X. Y.,

obwinionemu o to, że: w dniu 12 października 2019 r. w W., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. o numerze rejestracyjnym [...] i tym samym uchybił godności urzędu prokuratora, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze.

Wyrokiem Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt I DSK 10/21, obwinionego prokuratora uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze, przyjmując, że wyczerpuje ono jednocześnie znamiona czynu zabronionego przewidzianego w art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzono obwinionemu na podstawie art. 142 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze karę dyscyplinarną wydalenia ze służby prokuratorskiej.

Odwołanie od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca obwinionego oraz obwiniony.

Wyrokiem Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 14 grudnia 2021 r., sygn. akt II DOW 53/21, uchylono zaskarżony wyrok i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Wydziałowi Pierwszemu Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt [...]:

I. zmieniono zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego [...], z dnia 1 grudnia 2022 roku, sygn. akt [...], dot. X. Y. oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k. w ten sposób, że przyjęto, iż w dniu 12 października 2019 r. w W. X. Y. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki V. o nr rej. [...] w stanie wskazującym na użycie alkoholu 0,25 ml/l w wydychanym powietrzu, co stanowiło wykroczenie z art. 87 §1 k.w. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. postępowanie o ten czyn umorzono.

II. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.

Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt I ZSK 11/22, przyjęto, iż zarzucany obwinionemu prokuratorowi X. Y. czyn wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 § 1 k.w. i postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionego X. Y. odnośnie do zarzucanego mu czynu umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 45 § 1 k.w. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze, kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążając Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego rozstrzygnięcia wniosła p.o. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego Joanna Komolka, która zaskarżyła je w całości na niekorzyść obwinionego prokuratora, zarzucając:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, to jest art. 138 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze poprzez przyjęcie, iż obwiniony popełnił wykroczenie z art. 87 § 1 k.w., podczas gdy zgodnie z przywołanym przepisem w odniesieniu do wykroczeń niebędących przewinieniami dyscyplinarnymi prokurator korzysta z immunitetu materialnego;

2. obrazę przepisu prawa materialnego, to jest art. 45 § 1 k.w. poprzez jego bezpodstawne zastosowanie do czynu przypisanego obwinionemu, albowiem termin przedawnienia wykroczenia, wynikający z tego przepisu i wynoszący rok od czasu jego popełnienia, nie odnosi się do przewinienia dyscyplinarnego, w tym także przewinienia odpowiadającego znamionom wykroczenia, do którego zastosowanie ma przepis art. 141 § 1 i 2 ustawy Prawo o prokuraturze, zgodnie z którym termin przedawnienia dyscyplinarnego wynosi pięć lat od chwili czynu, a w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem tego terminu, przedawnienie dyscyplinarne następuje z upływem ośmiu lat od chwili czynu;

3. obrazę przepisu postępowania, to jest art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez zaniechanie, w sentencji zaskarżonego postanowienia, dokładnego określenia przypisanego obwinionemu czynu, albowiem przyjmując, że obwiniony popełnił wykroczenie Sąd Najwyższy nie dokonał jednocześnie stosownej modyfikacji opisu czynu przypisanego obwinionemu, co w

konsekwencji doprowadziło do sytuacji, że obwinionemu przypisano popełnienie czynu, którego opis wyczerpuje znamiona deliktu dyscyplinarnego odpowiadającego znamionom przestępstwa, nie zaś wykroczenia.

Autor odwołania wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko prokuratorowi X. Y., obwinionemu o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 pkt 5 ustawy Prawo o prokuraturze, do ponownego rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Odwołanie wywiedzione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego doprowadziło do uchylenia zaskarżonego postanowienia i umorzenia postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Konieczność orzeczenia kasatoryjnego nie wynikała zatem z uznania zasadności uchybień formułowanych przez skarżącego, lecz zmaterializowania się w niniejszej sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, która to ujemna przesłanka procesowa wystąpiła już na etapie zainicjowania postępowania przed sądem meriti.

Na wstępie wskazać należy, iż oskarżycielem przed sądem dyscyplinarnym, a tym samym uprawniony do wszczęcia i prowadzenia postępowania wyjaśniającego oraz dyscyplinarnego, składania wniosków i oświadczeń oraz wnoszenia i popierania środków odwoławczych jest rzecznik dyscyplinarny, co upodabnia jego pozycję do pozycji prokuratora w postępowaniu karnym. Rzecznicy dyscyplinarni w pełni suwerennie podejmują decyzje o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, odmowie jego wszczęcia, o umorzeniu postępowania, wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, czy w konsekwencji o skierowaniu do sądu dyscyplinarnego wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej. Nie są także niczym ograniczone ich wnioski i decyzje podejmowane w toku postępowania przed sądami dyscyplinarnymi, jak również przed Sądem Najwyższym, rozpoznającym

kasację (zob. T. Janeczek, A. Roch, *Odpowiedzialność służbowa i dyscyplinarna prokuratorów w świetle Prawa o prokuraturze*, Prok.i Pr. 2017/3, s. 44 i n.).

Warunkiem prowadzenia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratora jest istnienie skargi zasadniczej pochodzącej od uprawnionego oskarżyciela. W postępowaniu dyscyplinarnym funkcję takiego żądania pełni wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, który wyznacza ramy orzekania przez sąd dyscyplinarny co do konkretnego czynu (czynów) objętego tym postępowaniem. Wszczęcie postępowania przez sąd dyscyplinarny bez wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej jest natomiast niedopuszczalne, a w razie wszczęcia podlega ono umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., którego treść jest jednoznaczna i bezwzględna, co skutkuje koniecznością jego stosowania niezależnie od powodów zaistnienia określonego w nim uchybienia oraz w każdym stadium procesu, w którym zaistnieje.

Weryfikując przebieg niniejszego postępowania dyscyplinarnego wskazać natomiast należy, iż wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w [...] X. Y. został wniesiony przez „pełniącą obowiązków” Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego prokurator Joannę Komolkę. Następnie, w toku postępowania odwoławczego, w jej miejsce jako Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego stawiał się prokurator Sławomir Zajler, który na rozprawie w dniu 20 listopada 2025 r. poparł i podtrzymał wywiedziony środek odwoławczy swojej poprzedniczki.

W ocenie Sądu Najwyższego prokurator Joanna Komolka, legitymizująca się w niniejszej sprawie statusem „pełniącej obowiązków” zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego nie posiada legitymacji rzecznika dyscyplinarnego i nie jest uprawnionym oskarżycielem w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 153 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze Rzecznikami dyscyplinarnymi są: rzecznik dyscyplinarny Prokuratora Generalnego, pierwszy zastępca rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora

Generalnego oraz zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, po jednym dla każdego okręgu regionalnego. Rzeczników dyscyplinarnych powołuje Prokurator Generalny na okres kadencji. Kadencja rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego i pierwszego zastępcy rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego trwa 6 lat, natomiast kadencja zastępców rzecznika powołanych dla danego okręgu regionalnego trwa 4 lata (§ 2). Rzecznik dyscyplinarny wszczyna i prowadzi postępowania wyjaśniające oraz dyscyplinarne, w toku których, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego. Rzecznik dyscyplinarny jest oskarżycielem przed sądem dyscyplinarnym uprawnionym do składania wniosków i oświadczeń oraz wnoszenia i popierania środków odwoławczych (§ 3). Prokurator Generalny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego, pierwszego zastępcę rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego oraz zastępcę rzecznika dyscyplinarnego powołanego dla danego okręgu regionalnego z pełnionej funkcji przed upływem kadencji w przypadku uzasadnionego podejrzenia dopuszczenia się oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa lub uchybienia godności urzędu, w szczególności w związku z działaniami lub zaniechaniami pozostającymi w związku z postępowaniem wyjaśniającym lub dyscyplinarnym, jak też w przypadku wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 161 § 1 (§ 4).

Zważając na jednoznaczne brzmienie art. 153 ustawy o Prokuraturze nie ulega zatem wątpliwości, że ustawodawca precyzyjnie określił podmioty posiadające uprawnienia rzecznika dyscyplinarnego, a legitymację do prowadzenia postępowań wyjaśniających i dyscyplinarnych powierzył wyłącznie wymienionym w powołanej normie: Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Prokuratora Generalnego, Pierwszemu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego i zastępcom Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poszczególnych okręgów regionalnych, podkreślając szczególny ich status poprzez ściśle określony sposób powoływania oraz kadencyjny charakter nadanej funkcji, akcentując tym samym niezależność i silną pozycję rzecznika dyscyplinarnego. Wśród uprawnionych podmiotów niewątpliwie nie wskazano natomiast organu „pełniącego obowiązki” zastępcy rzecznika dyscyplinarnego dla danego okręgu

regionalnego, a powołany przepis art. 153 nie przewiduje powierzania obowiązków rzecznika dyscyplinarnego. Brak jest również określenia w ustawie trybu powołania „pełniącego obowiązki”, w tym wskazania organu powołującego i przesłanek umożliwiających powołanie.

Nie jest możliwe zatem przyjęcie, że skoro ustawa przewiduje powołanie zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, po jednym dla każdego okręgu regionalnego, to na tej podstawie - na zasadzie wnioskowania z większego na mniejsze (a *maiori ad minus*) - możliwe jest powołanie „pełniącego obowiązki”. Zgodnie z zasadą legalizmu, o której mowa w art. 7 Konstytucji RP, kompetencji organów władzy publicznej nie można domniemywać ani nie można kreować nieznanych ustawie instytucji prawnych w oparciu o wnioski prawnicze. Skoro ustawodawca przewiduje istnienie funkcji, jaką jest zastępca rzecznika dyscyplinarnego dla danego o okręgu regionalnego, a nie przewiduje „pełniącego obowiązki zastępcy rzecznika dyscyplinarnego”, to posłużenie się taką konstrukcją jest niedopuszczalne. Funkcja jest jedna - zastępca rzecznika dyscyplinarnego, o tym stanowi ustawa, określając jednocześnie jego rolę, zadania i kompetencje. Art. 153 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze jest regulacją spójną, zupełną i nieprzewidującą w tym zakresie możliwości żadnych odstępstw ani instytucji wyjątkowych. Jeżeli ustawodawca dopuściłby instytucję „pełnienia obowiązków” w odniesieniu do jakiegokolwiek organu lub funkcji, uczyniłby to wyrażnie, natomiast – jak wspomniano uprzednio - w przepisach Prawo o prokuraturze takiego rozwiązania nie przewidziano.

Sąd Najwyższy miał w polu widzenia, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszcza się czasowe powierzanie obowiązków organu określonej osobie przez podmiot uprawniony, pomimo braku wyrażnej normy kompetencyjnej w tym zakresie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2012 roku, III SK 33/11, Lex nr 1313685 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 20 lutego 2008 r., III SZP 1/08, Lex nr 342339), jednakże nie podziela tezy co do aktualności zawartych w powyższych zapatrywań odnoszących się do organów administracji publicznej w kontekście oskarżycieli przed sądem dyscyplinarnym, jako że powyższe przyjęcie nie uwzględnia zarówno specyfiki prokuratorskiego postępowania dyscyplinarnego w

świecie gwarancji konstytucyjnych wynikających z art. 45 Konstytucji RP oraz 6 ust. 1 EKPC (prawo do rzetelnego procesu).

Przypomnienia wymaga, iż przepis kompetencyjny jest jednostką redakcyjną tekstu prawnego (konstytucji, ustawy, rozporządzenia, aktu prawa miejscowego, umowy międzynarodowej), która zawiera wyraźne upoważnienie do podjęcia przez precyzyjnie określony podmiot (aspekt podmiotowy), określonej, doniosłej prawnie czynności konwencjonalnej (aspekt przedmiotowy) (zob. J. Roszkiewicz, *Zakaz domniemywania kompetencji i wyjątki od tego zakazu. Studium publicznoprawne*, Seria: Monografie Prawnicze, C.H. Beck 2022, ISBN: 978-83-8235-840-7). Nie ulega wątpliwości, iż ustawa prawo o Prokuraturze nie zawiera bezpośredniej normy kompetencyjnej powierzania obowiązków rzecznika dyscyplinarnego. W ocenie Sądu Najwyższego legalności nieznanej ustawie statusu „pełniącego obowiązki” zastępcy rzecznika dyscyplinarnego dla określonego okręgu regionalnego nie sposób wywodzić - opierając się na uprzednio wspomnianej tezie o domniemywanej normie kompetencyjnej - również z przepisu art. 15 ustawy Prawo o prokuraturze. Brak jest bowiem podstaw do uznania, iż czasowe powierzenie prokuratorowi pełniącemu służbę obowiązków zastępcy rzecznika dyscyplinarnego dla określonego okręgu regionalnego stanowi rozszerzenie obowiązków służbowych. Dyskrecjonalne prawo do powoływania prokuratorów do pełnienia określonych funkcji, w celu zapewnienia realizacji ustawowych zadań prokuratury, nie może bowiem prowadzić do tworzenia niejako dodatkowego, pozaustawowego organu oskarżycielskiego, powołanego do pełnienia funkcji nieznanej ustawie, z jednoczesnym pominięciem procedury określonej w art. 153 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Odmienne wykładnia prowadzi natomiast do nieakceptowalnej tezy, iż polecenia zwierzchników hierarchicznych miałyby pierwszeństwo przed ustawą. Zważyć jednocześnie należy, iż wprowadzenie podmiotu o uprawnieniach „pełniącego obowiązki” i nadanie mu statusu oskarżyciela nie uzasadnia również wstępna weryfikacja jego predyspozycji i umiejętności przed podjęciem decyzji o powołaniu na okres kadencji. Poczyniona w drodze niedozwolonej interpretacji prawotwórczej powyższa wykładnia wskazanego uprzednio przepisu prowadzi do wprowadzenia kolejnej nieznanej ustawie nieuprawnionej „testowej” procedury zastępcy rzecznika dyscyplinarnego dla

określonego okręgu regionalnego, niweczącej – zgodny z intencją ustawodawcy i ratio legis rozwiązań wprowadzonych w ustawie Prawo o prokuraturze - kadencyjny charakter organów określonych w art. 153 § 1, jednocześnie naruszając fundamentalne zasady ustrojowe Konstytucji RP, tj. art. 2 (zasadę państwa prawnego) oraz art. 7, tj. zasadę legalizmu, czyli działania wszystkich organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa. Przyjęcie, iż określony prokurator jest „pełniącym obowiązki zastępcy rzecznika dyscyplinarnego” powoduje, iż stan pełnienia obowiązków mógłby trwać bez ograniczeń czasowych, bowiem ustawa nie reguluje tej materii, a to z kolei oznaczałoby, że stan, który w założeniu (bo „pełnienie obowiązków” to ze swej istoty stan tymczasowy) powinien trwać ściśle określony czas mógłby być stanem stałym, doprowadzając do zwielokrotnienia naruszenia prawa, w tym procedury powołania i odwołania zastępcy rzecznika dyscyplinarnego, prowadząc do stworzenia pozaustawowej instytucji realizującej zadania i kompetencje zastępcy rzecznika dyscyplinarnego bez jakiejkolwiek podstawy prawnej.

Zważyć należy, że Konstytucja RP bardzo restrykcyjnie traktuje kategorię prawną powierzenia i pełnienia obowiązków (art. 7 Konstytucji RP), a zasada legalizmu stanowi pryncypium działania władzy publicznej. Organy władzy publicznej mogą czynić jedynie to, co zostało im przez prawo wyraźnie dozwolone, a podstawą wszelkich działań organów muszą być normy kompetencyjne. Przy ich braku organ nie ma natomiast możliwości dokonania określonej czynności, nawet gdyby taka czynność znajdowała się w sferze jego zadań (na podstawie norm zadaniowych czy formułujących ogólnie funkcje danego organu), gdyż domniemywanie kompetencji jest niedopuszczalne.

W konsekwencji brak jest podstaw do prób legitymizowania podmiotu o statusie „pełniącego obowiązki zastępcy rzecznika dyscyplinarnego” i nie sposób wywodzić z przepisu art. 15 ustawy Prawo o prokuraturze normy osiągnącej rangę kompetencyjnej i istnienia domniemania czasowego powierzenia obowiązków organu określonej osobie. Powyższa metoda interpretacyjna czyni wbrew istocie uprzednio wspomnianego zakazu domniemywania kompetencji, która wprowadza obowiązek językowej (ściślej i literalnej) wykładni przepisów kompetencyjnych dotyczących organów władzy publicznej.

Prokurator Joanna Komolka - wbrew treści przepisów art. 153 § 1 i § 2 ustawy Prawo o prokuraturze - nie została powołana przez Prokuratora Generalnego na czteroletnią kadencję rzecznika dyscyplinarnego, a nadany jej bez podstawy prawnej i nieznanemu ustawie status „pełniącej obowiązki” nie doprowadził tym samym do przyznania jej uprawnień rzecznika dyscyplinarnego, o których stanowi przepis art. 153 § 3 zdanie drugie powoływanej ustawy.

Mając na uwadze, iż każde działanie organu państwa powinno mieć oparcie w wyraźnym przepisie prawa, dokonując literalnej wykładni jednoznacznego w swym brzmieniu treści przepisu art. 153 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze stwierdzić należy, że powierzenie prokuratorowi Joannie Komolce funkcji „pełniącej obowiązki” Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego ocenić należy jako sprzeczne z prawem i tym samym nieskuteczne, w konsekwencji czego nie nabyła ona uprawnień do wykonywania funkcji oskarżycielskich przed sądami dyscyplinarnymi. Wobec natomiast faktu, iż czynność powierzenia prokuratorowi Joannie Komolce „pełnienia funkcji” Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla poznańskiego okręgu regionalnego okazała się prawnie bezskuteczna, to nie można tym samym przyjąć, że wniosek rozpoznania sprawy dyscyplinarnej został złożony przez osobę uprawnioną.

Mając tym na uwadze, iż w niniejszym postępowaniu wystąpiła negatywna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, która uczyniła dalsze procedowanie niedopuszczalnym, zaskarżone postanowienie należało uchylić i umorzyć postępowanie w sprawie po myśli art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., stosowanego odpowiednio na mocy analogii prawnej, wynikającej z regulacji przewidzianej z art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze, kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[M. T.]

Tomasz Demendecki Marek Siwek Marek Molczyk